

Wim van Brenk:

“Een leven achter de geraniums is niets voor mij!”

Wim Puts

Het is een winderige november-avond als ik even na zeven uur bij Wim van Brenk aanbel. Het duurt even voor de deur opengaat en hij mij begroet. “Ik was even een dutje aan het doen”, verontschuldigt hij zich. “Ik was vanmorgen al vroeg aan de slag met het laden van mout”, vertelt Willem, die het als zeventiger nog steeds geen tijd vindt om in een lagere versnelling van een verdiende oude dag te gaan genieten. “Zolang je plezier hebt in de dingen die je doet, moet je je niet achter de geraniums begraven”, is zijn antwoord, dat aan duidelijkheid niets te wensen overlaat.

Wij hebben elkaar al geruime tijd niet meer gezien en gesproken en hebben dus wel wat bij te praten. Tot ruim een jaar geleden zocht ik Wim op gezette tijden op in zijn ‘kantoor op wielen’ en maakten we een babbeltje. Wanneer ik aankondigde dat ik ‘even’ naar de haven ging, wist men thuis genoeg. “Die is voorlopig nog niet terug!”, moet men menigmaal gedacht hebben. Wie Wim van Brenk bezoekt, ontmoet een man die uitermate boeiend kan vertellen; de tijd vliegt dan voorbij. Dat is deze

avond niet anders, want rond 23.00 uur kijk ik verschrikt op mijn horloge. Wim moet morgenvroeg al weer vroeg uit de veren en kan een beetje nachtrust wel gebruiken.

Diplomatiek

Riny komt even gedag zeggen en voorziet ons in Willem’s kantoor van koffie. Ik val direct met de deur in huis en vraag hem waarom hij niet meer in de haven te vinden is.

“Ik ben sinds afgelopen seizoen geen havenmeester meer bij *Ascloa*. Er zijn wat dingen gebeurd, waarin ik mij niet kon vinden en dan moet je daaruit de consequenties trekken’, antwoordt hij diplomatiek. Dat antwoord wekt mijn nieuwsgierigheid, maar voor de voormalige havenmeester is het hoofdstuk *Ascloa* afgesloten. “Ik heb er heel wat jaren met veel plezier gewerkt en er veel prettige contacten opgedaan, niet alleen met bestuursleden, maar vooral ook met leden”, blik hij terug. “Het bestuur en ik verschilden regelmatig van mening hoe zaken

aangepakt moesten worden, maar in de regel kwamen we er wel uit, schetst hij de band met de vereniging, waarin hij in de loop der jaren veel heeft zien veranderen en waarin hij soms zijn eigen opvattingen en mening geweld moest aandoen.

“Het werk van havenmeester behelst meer dan wat op een stoeltje op kantoor of in de haven zitten”

“Het bestuur wilde mij bij mijn afscheid een receptie aanbieden, maar ik ben er de persoon niet naar om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Dat is niets voor mij, maar het doet mij deugd dat heel wat leden mij na mijn vertrek in mijn werkplaats hebben opgezocht en mijn drankvoorraad hebben aangevuld!” Dat doet hem goed en hij ziet dat dan ook als een vorm van waardering voor bewezen diensten.

Visitekaartje

We mijmeren wat over de watersport in het algemeen en *Ascloa* in het bijzonder en komen tot de conclusie dat de havenmeester het visitekaartje van de vereniging is.

“Het werk van havenmeester behelst meer dan wat op een stoeltje op kantoor of in de haven zitten. Mensen hebben altijd wel wat te vragen of hebben een probleem dat opgelost moet worden”, vertelt Wim over zijn vroegere parttime baan en over het

beeld, dat menigeen toch - ten onrechte - heeft. “Je ontvangt gasten die van heinde en verre komen, zelfs uit Scandinavië. Je geeft hen tekst en uitleg, maar zorgt ook voor een dokter of regelt dat mensen naar een ziekenhuis gebracht worden als de nood aan de man is. Ik vond het van belang dat leden, maar ook gasten het naar hun zin hadden en stak een helpende hand toe waar dat mogelijk en nodig was!”

Ook nu ontgaat hem niets van wat er in de naaste omgeving gebeurt. “Het wordt er jammer genoeg niet beter op!”, moet hij vaststellen en hij vertelt over stroperij en andere criminaliteit langs de waterkant, die hij ook nu nog op zijn eigen manier, maar in overleg met hermandad bestrijdt.

Tijdperk afgesloten

Voor Wim is het tijdperk *Ascloa* afgesloten, maar dat betekent niet dat hem het wel en wee van de vereniging niet aan het hart gaat. “Het zal alleen anders en van een afstand zijn. Ik heb in die jaren veel mensen ontmoet en er vrienden en kennissen aan overgehouden!”, vertelt hij mij als we in de late avond afscheid van elkaar nemen.

Met het afscheid van Wim van Brenk sluit *Ascloa* een hoofdstuk van haar rijke geschiedenis af. Ik hoop dat het hem en Riny goed zal blijven gaan en beiden nog lang in goede gezondheid van elkaar en van het leven mogen genieten.